

Kedves embertársaim a 2012-es váltás előtt mindenképpen meg kell szabadulni ezektől a karmikus terheinktől, ezt nem vihetjük magunkkal az ötödik dimenzióban. A cikk hosszú, de megéri átrágni magunkat és főleg megfontolni az itt leírtakat.

A HÉT FŐ BŰN ÉS AZ ASZTROLÓGIA

A Vízöntőkor kezdetén elő lehet-e venni teljes komolysággal a molyládából valami oly régi dolgot mint a hét főbűn? Most, amikor mindannyian a kozmikus tudat felé haladunk és legfeljebb már csak „light és ólommentesen” vétékezünk?

Mit keres akkor itt egy ilyen idejétmúlt, dohos gyóntatószékbe kívánczozó téma? Aki egyszer kitisztítja a bozótot és letörli a port, aki felhagy a fenyegető gesztusokkal és túllép azokon az értékeken, amelyeket az egyház kovácsolt eme legsúlyosabb tévedésektől való félelmében, az minden bizonnyal még ma is értékes felismerésekhez juthat, ha ezt a koncepciót veszi alapul. A bűn szó a német nyelvben az „elkülöníteni” szóra vezethető vissza, és az Istentől való elkülönülést jelenti. A bűnös ember ennek megfelelően Istentől távol, teljesen elveszve él. Ha az istenit középnek, értelemnek és mélységnek tekintjük (olyan értelemben, ahogyan a bázeli vallásfilozófus, Hans Urs von Balthasar a spiritualitás célját definiálta), akkor ez az elveszett állapot a közép, életünk középpontjának az elvesztésévé lesz. Ugyanerre utalnak azok a szavak is, amelyeket a Biblia a bűn megjelölésére használ. A héber chato, illetve a görög hamartia szavak is eredetileg „a lényeges elvétését”, „a cél elvétését” és „a közép elvétését” jelentik. A bocsánatos bűnökkel ellentétben a halálos bűn, amennyiben a közép elvétését, az egyoldalúvá válást jelzi, azt jelenti, hogy a legnagyobb árat kell fizetni érte: az életünkkel fizetünk érte.

Míg a középkorban a büntetést lelki üdvünk elvesztéseként és örök kárhozatként a túlvilágra helyezték, addig mi, ha alaposabban szemügyre vesszük, azt látjuk, hogy már evilági életünkben vezekelünk érte. Már földi életünkben feláldozzuk elevenségünk, életenergiánk és életörömünk javarészét, ha elkövetjük ezeket a bűnöket. Így ez a téma épp oly aktuális ma, mint valaha. A hét főbűn nem rendelkezik egységes koncepcióval. Még a számuk sem volt mindig ugyanaz. Mai összetétele I. (Nagy) Gergely pápára vezethető vissza, aki a 6. század végén a hét halálos bűnt így foglalta össze: Kevélység, Restség, Irigység, Bujaság, Harag, Torkosság és Fösvénység.

Még ha a hét főbűnnek a hét bolygóhoz való hozzárendelése nem tekinthető sem eredendőnek, sem egyértelműnek, mégis nagyon régi időkre nyúlik vissza. Már az ókor lélekvándorlásról szóló tanaiban felfedezhető az a kép, amikor a lélek – alászállván az égből a földre – áthalad a hét szférán, és eközben elsősorban a negatív, bűnös bolygóenergiákkal „fertőződik meg”. A megváltás az ellenkező irányú mozgás során az ugyanazon hét szférán keresztül történő mennybemenetellel megy végbe. Ez a kép arról árulkodik, hogy az eredendő egységből való kiszakadás egyoldalúságba taszít, amelyből csak az ellentétes irányú mozgás vezethet vissza minket az egységbe.

A bolygók és aspektusaik fény- és árnyékoldaláról számos asztrológiai értelmezés létezik. A hét halálos bűn eme régi koncepciója azonban minden egyes bolygóprincípium problematikus oldalát rendkívül sajátos módon világítja meg. Mindeközben persze nem új receptúrákat adok, amelyekből megbízható módon ki lehetne venni, hogy hogyan kell állnia egy bolygónak a

horoszkópban ahhoz, hogy a főbűnök egyikének a „jelöltjévé” váljon. Sokkal inkább arról van szó, hogy bepillantsunk a bolygók sötét területére, amely akár a legkedvezőbb és legjobb aspektusok esetén is megnyilvánulhat az egyoldalúság és a mértéktelenség következtében.

Kevélység (Nap)

Kevélység: arrogancia, önelégültség, hiúság, büszkeség

„A kisemberek jellemzője, hogy elbizakodottá lesznek, midőn észreveszik, hogy szükség van rájuk.”(Friedl Beutelrock)

Létezik egészséges büszkeség, amelyet boldog megelégedettségként tölt el bennünket, ha elértünk valami értékeset. A beteges büszkeség, a kevélység ezzel szemben nagyképűségben, illetve önelégültségben mutatkozik meg, és szélsőséges esetekben nagyzási hóborttá fokozódik. Ez a főbűn a legelterjedtebb és rendszerint az első helyen említik, annak megfelelően, ahogyan asztrológiai megfelelője is – a Nap – mint a legfontosabb bolygó mindig az első helyen áll. Tipikus egó-betegségeként, az én felfuvalkodottságaként sokféle nevet kap ez az eltévelyedés, és önteltnek, arrogánsnak, beképzeltnek, dölyfösnek, kényeskedőnek és nárcisztikusnak mutatkozik meg, szájhősként, sztárként vagy fontoskodó alakként jelenik meg. A büszkeséget azonban nemcsak a tűz-elemben, különösen az öntudatos Oroszlán-jegyben feltételezhetjük, sokkal inkább éppen az egó-gyengeség miatt fejlődik ki. Míg egy érett egó rögzítve van, így egyfelől terhelhető, másfelől kellő mértékben hajlékony, addig egy éretlen egó ide-oda ingadozik a kőkeménység és a viaszos lágyság pólusai között. Olykor tapintatlan, lelkiismeret nélküli despota, zsarnoki és tele van teljhatalmi képzetekkel, s aztán ismét hiú és érzékeny, mint egy primadonna, legyen akár nő vagy férfi, aki folytonosan meg van sértve, vagy egy kis szellem azon tipikus reakciómódjában nyilvánul meg, aki, mihelyt észreveszi, hogy szükség van rá, mindent rögtön túlbonyolít és mindent épp oly élvezettel, mint szükségtelenül elnyújt.

A kevélység alattomosága éppen abban rejlik, hogy rejtett formában látszólagos ellentétében is megjelenhet: nagymértékű szerénységben és szemérmes igénytelenségben. Az is nagy kevélységgel tölthet el bennünket, ha nem vagyunk büszkéek. Egy valami közös a kevélység minden formájában: az a mély, időnként csak titokban vagy messzemenően tudattalanul megélt érzés, hogy egészen különlegesek vagyunk. Így tehát nem is csodálkozhatunk azon, hogy eme legelterjedtebb halálos bűn következtében kivétel nélkül minden ember kivételnek tartja magát. A kivételek pedig, nem az általános érvényű feltételekhez viszonyítják magukat, hanem magától értetődő módon igényt tartanak külön szabályokra. Mindenütt privilégiumokat élveznek, és külön státusszal rendelkeznek. Ez természetesen makacs problémákhoz vezethet, ha például azt hiszik, hogy egyszerűen okosabbak másoknál, és ezért mindenféle kétkedéstől mentesen belebocsátkoznak olyan üzemekbe, amelyekről semmi fogalmuk nincs. Vagy ha például túl különlegesnek tartja magát ahhoz, hogy kitanuljon egy szakmát, mert hát, ugye, zseninek született, vagy ha kusza gondolatmeneteit szívesen adja elő filozófiaként és nem képes megérteni, miért nem figyeli a világ a nagy igazság visszafogott lélegzetével.

Életveszélyessé akkor válik ez, ha túl különleges ahhoz, hogy problémái legyenek, és ezért senkivel sem beszél azokról, nemhogy felkeressen egy terapeutát vagy egy orvost. S hogy mily sok szükségtelen bosszúságot szerzünk magunknak a mindennapokban ezzel a magatartással, azt mindenki tudja, aki nem tartja szükségesnek, hogy elolvassa a használati utasításokat. A legszívesebben azonban az autarkia álmát álmodja a büszke egó, amely álom a tökéletességre való törekvés vagy a megvilágosodás utáni folytonos vágyakozás mögé rejtőzik el. Alaposabb vizsgálódás után azonban kiderül, hogy a szülött a megcélzott állapottól azt reméli, hogy végre

megszabadulhat az evilági feltételektől, zárt rendszerként önmagában nyugodhat, és ezért senkire sincs szüksége, senkitől sem kell segítséget kérnie, soha többé nem él meg függőséget, tehetetlenséget vagy sérüléseket.

Mindezek az egó nagyon is emberi szüleményei, amelyeknek mindazonáltal semmi közük a megvilágosodáshoz. Az az ember viszont, aki azt hiszi, már olyan „messzire” jutott, hogy a dolgok fölött áll, és természetesen minden olyan dologért kár neki erőfeszítést kifejtetni, amelyet a kevésbé megvilágosodottaknak még meg kell tenniük. Ezzel fontos felismerésektől fosztja meg magát, és hiszi, hogy sok mindenbe egyáltalán nem is kell belemennie. Ez gyakorta egyfajta büszke rezignációt eredményez, amely által egyre jobban és jobban kivonul az életből. Az elevenség ára, amelyet ezért a halálos bűnért fizetünk, magas: a meghajlás hiányos képessége egyáltalán nem is teszi lehetővé, hogy fontos tapasztalati területekre lépjünk. Oskar Adlernek, a huszadik század egyik neves asztrológusának köszönhetjük a Nap és a Hold együttműködésének szemléletes képét. E két bolygó erőjátékát olyan hőlégballonhoz hasonlította, ahol a Nap a felfelé törő erőt testesíti meg, a Hold pedig az ellensúlyt, vagyis földhöz kötődő természetünket. Helyes keverés esetén lassú, ám folytonos felfelé haladó fejlődésre kerül sor, amely egy egészséges érési folyamatnak felel meg. Mivel a Nap arra hajlik, hogy a dolgok fölött lebegtessen bennünket, ha túlsúlyba kerül, akkor elemelkedünk és kiszakadunk a földi mélységekből. Ha viszont a Hold-erők hangsúlyosak, akkor földhözköttetésünk oly nagy, hogy már semmiféle magasabb irányú fejlődés nem megy végbe, de a problémamezők legyőzése sem. A szülött pusztán ösztöntermészetének fogságában marad, és úgy érzi, életproblémáinak tehetetlenül ki van szolgáltatva és többnyire szenved. Pontosan ez a következő eltévelyedés problémája.

Kérdések:

1. Hol vagy milyen körülmények között lenne számomra borzalmas, ha segítséget kellene kérnem?
2. Milyen gyakran tekintek valamit zaklatásnak
3. Mikor bizonyítottam be valakinek öntelten, hogy nincs rá szükségem?
4. Milyen területekről vonultam vissza rezignált büszkeséggel?
5. Mikor és hol nézek le olyan embereket, akik még nem jutottak el a szintemre?
6. Milyen gyorsan háborodom fel?
7. Mennyire esik nehezemre segítséget kérni?

Restség (Hold)

Restség: szeszélyesség, felelőtlenség, közönyösség, reménytelenség

„Valójában teljesen más vagyok, csak hát oly ritkán tudom megmutatni!”

(Ödön von Horváth)

Ezt a főbűnt sokszor kinevetik, mivel az emberek azt gondolják, hogy minden bizonnyal kedvetlen puritánok vagy más nyughatatlan ambicionisták találták ki. Ám itt nem arról a lustálkodásról van szó, amely élvezetet okoz, nem arról az „időkérésről”, amelyet valóban megérdemlünk. Ha valaki valódi pihenőt tart, annak semmi köze nincs az itt felsorolt restséghez, különben ezt a halálos bűnt – hasonlóan a pihenéshez – napjainkban a kihalás veszélye fenyegetné. E mögött a hibás magatartás mögött sokkal inkább az húzódik meg, hogy képtelenek vagyunk elérni valamit, mivel hiányzik hozzá az erőnk és a kitartásunk. Ehelyett inkább előbb, mint utóbb mély közönyösségbe húzódunk vissza, a krónikus kedvetlenség állapotába, amelyben apatikusan és szenevelegve hagyjuk elmenni magunk mellett az életet. Folytonos elégedetlenség mindazzal, amit talál, állandó ócsárolás, valamint az a képtelenség,

hogyan valamin változtasson szintén tipikus szimptómák, csakúgy, mint a kitartó tagadása annak, hogy megérdemli az életet. Máskülönben az energiájából csak annyira futja, hogy valaminek a beteljesülését óhajtja vagy az elmaradását kívánja, ám arra sohasem, hogy valamin valóban változtasson.

Éppen ebben tükröződik az asztrológiával való párhuzama. Míg a Nap egyenességünket és akaratunkat testesíti meg, amely ellenállásba ütközvén növekedik, addig a Hold vágyereje és ciklikus természete olyasfajta ingatag energiának felel meg, amely inkább látszatvalóságokban keres menedéket, és csodás megoldásokat remél. Azt nem állíthatjuk, hogy semmilyen kísérletet nem tesz azért, hogy leküzdje a belső „gazfickó”-t és valamit alapvetően megváltoztasson. Ám a megoldások vagy rögtön a kezdeteknél megakadnak, vagy a negyedéves akciók látszattmegoldásaihoz vezetnek. Ekkor például a saját szűk területén (saját négy fala közt) hatalmas energiával egy nap alatt elhárítja a káoszt, amiért azután mintegy az emberfeletti fáradozás kárpótlásaként néhány napra elégedetten hátradőlhet a karosszékében, s ennek következtében a káosz lépésről lépésre ismét teret nyer, egészen a következő negyedéves akcióig.

Sajnálatos módon ez a halálos bűn – a többihez hasonlóan – csak ritkán párosul a saját hibánk belátásával. Még ott is, ahol az önmagunknak tett szemrehányások valóságos tirádáira kerül sor, a szóáramlatok hiábavalóak maradnak, mivel megrekednek a tiszta önvádaskodásnál anélkül, hogy bármit is megváltoztatnának. Többször azonban saját sikertelenségünket a sors aljasságának tudjuk be, és meg nem érdemelt tragédiává fokozzuk, míg mások sikerének minden esetben köznapi okokat tulajdonítunk, egyszerűen kedvezőbb kiindulási feltételeket, öröklött tulajdonságokat, protekciót vagy éppen szerencsét, amelyről Jean Cocteau találóan a következőt mondja: „Hinnünk kell a szerencsében, máskülönben hogyan tudnánk megmagyarázni azoknak a sikerét, akiket nem szívelünk?”

Azt mondhatjuk, hogy a saját sorsunk feletti siránkozás és panaszkodás épp oly magától értetődő módon tartozik ehhez a halálos bűnhöz, mint mások hibáztatása és a rosszakarat, mindent összevetve egy olyan keverék, amelyből végezetül mélyről fakadó kárörvendés szintűgy előjöhethet, mint depressziós állapotok és mérhetetlen reménytelenség. Az eleveenség ára, amelyet ez a halálos bűn követel, nem más, mint letargikus órák sokasága, amelyeket tompa, reménytelen elnehezültségben tengetünk, valamint az a sok meg nem valósított lehetőség, amely közül mindegyik meg nem élt életünk számlájára kerül. Életünk előrehaladtával azonban mindannyiunk számára egyre fontosabbá válik, hogy ezt az egyenleget pontosan szem előtt tartsuk. Elkerülhetetlen, hogy ez az egyenleg ne gyűljön össze, mivel egyetlen ember sem képes megvalósítani a lehetőségek mindegyikét, amelyeket az élet felkínál neki. Ha azonban ez az egyenleg sokkal attraktívabb, mint a megélt élet összege, akkor elkeseredettség, neheztelés és rosszakarat van előirányozva életünk második felére.

Kérdések:

1. Mi az, amit a sok nekifutás ellenére a mai napig nem valósítottam meg?
2. Milyen nagy „nem megélt” életem kontója?
3. Kínos-e nekem, ha a beszélgetés olyan témára terelődik, amelyet voltaképpen már rég el kellett volna intézнем?
4. Hol álhatom vagy csapom be magam azon hitemmel, hogy „tulajdonképpen” már sokkal előrébb tartok?

Irigység (Merkúr)

Irigység: féltékenység, káröröm, rosszakarat, rosszindulat, gyűlölet

„Az irigy embereknek kétszeresen nehéz:
nemcsak a saját szerencsétlenségükön bosszankodnak, hanem mások szerencséjén is.”(Hippias)

A harmadik halálos bűnt, az irigységet vagy a féltékenységet, mai felfogásunk szerint spontánul a Vénuszhoz sorolnánk. Tradicionális értelmezés szerint azonban a Merkúrral kötik össze, amely bizvást tekinthető agyafúrtnak és ravasznak, amely tulajdonságok otthon vannak e területen és talán a hozzátartozó negatív gondolkodásban is. Az ismert Merkúr-problémák, úgymint hazugság és csalás, ezzel szemben nem tartoznak a halálos bűnök közé, még akkor sem, ha az önámítás makacsul visszatart minket az önismerettől, és ezzel együtt a közép és az út felismerésétől.

Ezt a problematikát egy egészen egyszerű képpel tehetjük szemléletessé. A Merkúr, mint a Naphoz legközelebb eső bolygó olyan közel kering a Naphoz, hogy a horoszkópban is mindig a közelében található meg. Csak a Nap jegyében vagy a szomszédos jegyek egyikében állhat. Ha a bolygókat megszemélyesítjük, akkor a Nap a király, a Merkúr pedig a tanácsadója lesz. Az az elképzelés azonban, hogy a király és tanácsadója a valóban objektív információkban és felismerésben érdekeltek, kissé jóindulatúnak tekinthető. A legnagyobb zsarnokok is ősidők óta szívesen vették udvaroncuk hízelgését, hogy mennyire jószágosak, igazságosak és mennyire szeretetreméltóak lennének. Éppen így legyeskedik a Merkúr (megismerő képességünk) is a Nap (egónk) körül, és óvakodni fog attól, hogy kellemetlen, különösen az egót megbetegítő híreket feltáralja. Sokkal inkább kiszűri mindazt, ami hízeleg nekünk és mindig gyorsan kéznél van, ha a kritikát és egyéb kellemetlen felismeréseket a javunkra kell átértelmezni. Így építi fel élethazugságunkat, amelybe belemerülünk, és amely sokszor makacsul és kitartóan visszatart az önismerettől és utunk felismerésétől. Az élethazugság ennek ellenére nem tartozik a halálos bűnök közé.

A féltékenység sokszor ártalmatlan színben feltüntetett, olykor romantizált téves magatartásmód, amely némelyeknek akár az igaz szerelem bizonyítékaként szolgál, noha alaposabb szemrevételezésnél kiderül, hogy a legjobb esetben önszeretettel van dolgunk. Többnyire jól elfojtjuk; hiszen arra a kérdésre, hogy féltékeny-e valaki, tipikus válaszként azt kapjuk: „Igen, korábban az voltam.” Az, hogy elfojtjuk, nem egyenlő azzal, hogy rendbe tettük, hanem csak azt jelenti, hogy munkálkodik bennünk valami, aminek (már) nem vagyunk a tudatában. S éppen ez a veszélyes a féltékenységben, hiszen a „gyilkos” halálos bűnökhöz tartozik. A gyilkosságok számottevő része valóban a számlájára írható.

Az irigység és a féltékenység sokszor a restség vagy a megsértett büszkeség következtében fejlődik ki, és egyfajta ösztönként mutatkozik meg, hogy azokat az embereket, akiknek látszólag jobban megy, megalázzuk, vagy megsemmisítsük. Eme magatartás teljességgel destruktív oldalát arról lehet könnyen felismerni, hogy soha semmi értékeset nem hoz létre, hanem csak rombol, s eközben még a saját boldogságát sem kíméli. A beteges féltékenységben akkora romboló erő lakozik, hogy akár egészséges kapcsolatokat is szétrombolhat, mivel a teljesen hű társ előbb vagy utóbb megelégedi, hogy az állandó gyanúsítgatások ellen kell védekeznie, vagy mert a féltékeny társ minden ellenbizonyíték ellenére oly annyira meg van győződve a másik hűtlenségéről, hogy a társ egyszer csak besokall és kiszáll. Ily mód ez a halálos bűn sokszor éppen azt semmisíti meg, amire vágyunk, s eközben nem korlátozódik pusztán a szerelemre. Irigység formájában előbukkan szomszédok, barátok és testvérek között, a munkában, de személytelen kapcsolatokban is. A szomszéd autója, egy barát boldogsága, nővérünk szépsége, a kollégánk előléptetése szintúgy kiválthatja az irigységet, mint egy sztár megnyerő

bája, a gazdagok és szépek privilégiumai vagy egy önmegvalósító ember fenomenális sikere. Mindemellett éppen a nem tudatosított irigység bizonyul a legdestruktívabbnak, mivel objektív érvekbe burkolózik, úgyhogy az irigykedő valójában nem is tudja, mit tesz, sőt, azt is gondolhatja, hogy jó oka van így cselekedni. Árt másoknak, kétségbe vonja a kompetenciájukat, a lojalitásukat és az őszinteségüket, rosszindulatú gyanúsítgatásokat terjeszt, amelyek valójában csak koholmányok, ám mégiscsak lehet bennük valami - ezáltal a hazugság és a rosszindulatú rágalmozás mérgező légkörét teremti meg. Célja mindig az, hogy ártsen másoknak. Ennek ellenére ez a szenvedély rendkívüli mértékben önpusztító is. Szétroncsolja a lelkünket, elrabolja az álmunkat, megfoszt minden életörömtől, és leplezetlen gyűlöletbe csaphat át.

A beteges irigység nem ismer semmilyen boldogságot, hacsak nem a káröröm öntelt mosolyát. Tömeges jelenséggént a katasztrófa-turistáknál találkozunk vele, csakúgy, mint azon bémészködőknél, akik kényelmes karosszékükben ülve „tájékozódnak” a Reality TV-ből, midőn élvezettel nézik mások balsorsának elrettentő beszámolóit. Boldogságunkkal, a beteljesüléssel, az elégedettséggel és összes életörömünkkel fizetünk e megtévelyedésért.

Kérdések:

1. Előfordul-e, hogy semmiképpen sem kívánok valamit egy embernek?
2. Mikor okoztam valakinek „teljesen tárgyilagosan” rosszat?
3. Mik voltak a valódi indítékaim?
4. Előfordul-e, hogy mások szerencséje, sikere, gazdagsága felborítja lelki békémet?
5. Mikor okozott nekem örömet mások balszerencséje?
6. Mikor tölt el (töltött el) a gyűlölet?
7. Mennyire nyűgöznek le a katasztrófa-beszámolók?

Bujaság (Vénusz)

Bujaság: mohóság, a pazarlás szenvedélye, hatalomvágy, szexuális őrület

„Az evilági létezés összes baja a mohó vágyból ered.”

(Buddha)

A negyedik halálos bűnt, a bujaságot a Vénuszhoz rendeljük. Többnyire a testiséget elutasító prűderia korának maradványaként kinevetjük, és jelentőségében alulbecsüljük. Semmiképpen sem korlátozódik ugyanis a szexuális megkívánásra. A bujaság azt jelenti, hogy vágyakozásunk élvezettel kecsegtető objektumának oly mód ki vagyunk szolgáltatva, hogy mindenáron és újra meg újra birtokolni akarjuk. Ez a vágy elárasztja tudatunkat, és ott fixa ideává válik, amely semmi másnak nem hagy teret benne.

Mivel a kéjvágy mindig csak átmenetileg elégíthető ki és minden egyes újbóli megjelenésnél egyre többet kíván, az eltévelyedés útja a következőképpen jellemezhető. Éppen úgy, ahogyan az a kísérlet, hogy a szomjúságot sós vízzel oltsuk, csak egyre nagyobb szomjúsághoz vezet, amely egyre több vizet kíván, a bujaság is nagyon gyorsan átvezet a minőségtől a mennyiséghez, az élvezettől a csillapíthatatlan élvezeti függéshez, amely egyre rövidebb időn belül egyre több gyönyört kíván, aminek következtében a pazarlásra való hajlam szívesen párosul a bujasággal. Az a képzet, hogy ekképp valóban többet megélhetünk, illúziónak bizonyul, mivel a megélés kényszerű ellaposodása nem teszi lehetővé a mély kielégülést. Mélység nélkül azonban nem jön létre a magával ragadottság varázsa, amelyet a Vénusz annyira szeret. És ezért éljük meg az egész világot előbb vagy utóbb hamis varázslatként, egyfajta gigantikus csaláshalmazként. Vigasztalatlan formájában eme eltévelyedés

rosszindulatú elkeseredéssé, gyűlöletté lesz, amelyet minden olyan objektumra kiterjesztünk, amely látszólag megtagadja tőlünk vágyunk beteljesülését, ezáltal egyre destruktívabb, sokszor sadisztikus vonásokat ölt. Amit e megtévelyedésért feláldozunk, nem más, mint életkedvünk és a szép dolgokban lelt örömünk, amelyek helyére érzéketlenség és megkeseredettség lép.

Kérdések:

1. Mi az, ami folytonosan béklyóba köt, és olyan dolgokra bír rá, amelyeket tulajdonképpen (már) nem akarok megtenni?
2. Mely területen vétem el újra meg újra a célt, a helyes mértéket?
3. Miben vagyok megszállott? Kábítószer, játék, computer, evés, szex?
4. Hol érzem azt, hogy belül érzéketlen lettem?

Harag (Mars)

Harag: düh, pusztító vágy, bosszúvágy

„A pusztítás a reményt vesztettek és megnyomorítottak kreatív tette, az a bosszú, amelyet a meg nem élt élet önmagán vesz.”

(Erich Fromm)

A Marsnak megfelelő halálos bűn a harag, a düh. Egyik legszélsőségesebb formáját „ámok”-nak nevezzük, ami egy maláj szó a harag kifejezésére. Teljesen nyilvánvaló, hogy a „gyilkos” halálos bűnök közé tartozik, mivel spontán kitörése gyakran épp úgy veszélyezteti a saját, mint mások életét. A düh kitörő erővel bír, ami elhomályosítja a tudatot és haragra lobbantja a lelket. Legkönnyebben a tömegtudat mélyéről tör elő váratlanul, amikor is előre nem látható módon az önmagukban civilizált egyénekből uszító bandát csinál. Ha féltékenységgel és megsértett büszkeséggel párosul, bosszúvágy lesz belőle, rendkívül destruktív energia, amely már sok háborút kirobbantott. Ilyeténképpen a harag az a szó, amellyel az Illiász kezdődik, amelyben Homérosz Trója pusztulásáról beszámol.

Míg a harag aktív formájában nyilvánvalóan romboló jellegű, addig szubtilis formáját, amellyel másokat rettenetesen feldühít, gyakran félreismerik. Ezt a fajta destruktív energiát, amely másokban gerjeszt haragot, amelyet aztán úgymond közvetetten kiélnek, „passzív agresszió”-nak nevezzük. Elsősorban abban fejeződik ki, hogy megbénítja az életünket és másoknak épp oly értelmetlenül, mint rosszmájúan elrabolja az idejét - életükből visszahozhatatlan éveket vesz el. Mindenféle provokáló pizsmogás, úgymint fontoskodó késleltetés, kioktató, végeláthatatlan sorokat alkotó lépésekben haladás, de a bürokrácia ólomsúlyú nehézkessége is idetartozik, valamint a szupermarketek pénztárainál a fizetés körüli idegölő várakozás.

Rendkívül elegánsan el tud rejtőzni ez a destruktív energia a nem-értés ártatlan mezében. Aki tartósan nehezen ért meg dolgokat és beszélgető partnerét folyamatosan udvarias formában arra kéri, hogy egy önmagában egyszerű tényállást újra meg újra magyarázzon meg neki, előbb vagy utóbb dühbe hoz másokat. Az a fajta sadizmus, amelyik ebben a magatartásban megjelenik, eklatáns módon nyilvánul meg abban az értelmetlen pusztításban, amelyet azok a számítógépvírusok visznek végbe, amelyeket cinikus módon „I love you” néven terjesztettek szét a világban.

Mindenekelőtt akkor, ha ez az erő – tehetetlenség, gyávaság vagy erkölcsi aggályoskodás következtében – nem nyilvánulhat meg kifelé a düh voltaképpeni forrásával szemben, befelé fordul és önpusztítóvá lesz. Ekkor például munkamániaként saját testünk kizsákmányolásához vezet, erről vallanak a büszkeség jegyét magukon viselő emberek szívinfarktusai, mint egyfajta

érdemrendek. Vagy a szerelmi csalódás fázisain keresztül a tönkrement dolgok romantikájához vezet, amelyben saját testünk meggyötrését, kimerítését és túlhasználását a legkülönbébb kicsapongások révén mintegy elégtételként éljük meg. S amit ezért a halálos bűnért feláldozunk, az a békesség, az egészség és természetesen minden, ami egy dührohamnál széttörik.

Kérdések:

1. Mikor lobbanok hirtelen haragra és csapnék oda a legszívesebben?
2. Hol állok bosszút (megsértett büszkeségemért), midőn barátságosan rámosolygok valakire, ám hagyom éhen halni?
3. Milyen könnyen engedem, hogy a türelmetlenségemből vigyázatlanság legyen?
4. Milyen gyakran hallanak engem szitkozódni?
5. Milyen gyakran állok bosszút úgy, hogy közben magamnak ártok?

Torkosság (Jupiter)

Torkosság: mértéktelenség

„Jóból is megárt a sok.”

A Jupiternek megfelelő halálos bűn a mértéktelenség. Rokonságban áll a bujasággal, így könnyen össze is téveszthető vele. Ám míg ott a vágy egy gyönyört ígérő tárgynak szól, itt egyszerűen egy válogatás nélküli magunkba tömésről van szó a következő mottó alapján: „a túl sok nem elég”. Ahol a Jupiter nem fejleszt ki valódi érzékiséget, ott elmerül az értelmetlen bőségben, úgymint a mértéktelen evésben és ivásban, hogy ezzel küzdje le belső ürességét. Eme halálos bűn ismertetőjegye egyfajta negatív transz, kábulat, amely az értelmetlenség érzését leplezi. Ezt szolgálja mindaz, amit mértéktelenül fogyasztunk, legyen az akár órák hosszat tartó tévészés, állandó zenehallgatás, számítógépes játékok, szörfözés az interneten, maguk a könyvek, ha mértéktelenül olvassuk őket, eltérítenek minket attól, hogy reflektáljunk a tartalmukra és észrevegyük az értelemre irányuló, mélyre hatoló kérdéseket.

Az a folyamatos ingeráradat, amelynek a modern társadalomban kitesszük magunkat, nagymértékben hozzájárul ehhez a transzhoz. De a munkalkoholista is, aki túldolgozza magát, hogy belső ürességét ne érezze, és nem tud betelni azzal az érzéssel, hogy fontos, ugyancsak ebbe a kategóriába tartozik, csakúgy mint a mániás vásárló és az, aki mértéktelenül meditál; hiszen ez mind eljuttathat egy olyasfajta transzhoz, amely a mélyebbre hatoló, az értelmet kutató kérdéseket elfedi. Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy állandó meditálással rendszeres befizetéseket eszközölhetünk megvilágosodás-számlánkra, ami azonban egyértelműen mint „ámító-számla” lepleződhet le. S hogy mit jelent a túl sok a jóból, mindenki átélheti, aki látja, hogy jóléti társadalmunkban a gyerekeket nemcsak karácsonykor árasztják el úgy ajándékokkal, hogy már semmi kívánságuk nem marad. Ekkor vágyak nélkül maradnak – mindenesetre kéretlenül boldogtalanok lesznek. S amit eme halálos bűnért feláldozunk, az a valóság megélése, hisz a valóságot csak ködösen érzékeljük, valamint egy értelmesen megélt élet.

Kérdések:

1. Mi az, amivel nem tudok betelni?
2. Mi az, amit se hall, se lát módon tömök magamba?
3. Mivel kábítom magam?
4. Mely területen tűnik úgy számomra, hogy „minél több - annál jobb”?

Fösvénység (Szaturnusz)

Fösvénység: kapzsiság

„A fösvény számtalan végrendeletet készít.

Vonzza őt, mint egyfajta pénzkidadás, amelyről tudja, hogy úgysem éri meg.”

(Sigmund Graff)

A hetedik halálos bűn, amelyet a Szaturnusz bolygóhoz rendelnek, a fösvénység. Ellentétben a bujaság és a torkosság „bírní akarásával” az alapprobléma itt abban rejlik, hogy nem akarunk odaadni, vagy egyáltalán másokkal megosztani valamin. Ily mód a fösvény emberből zsarnok lesz, aki mindig mindent magának akar megtartani. Az örültség mindazonáltal abban áll, hogy a begyűjtött dolgokat nem használja, sem a maga, és főleg nem mások számára. Ezáltal felhalmozott pénzéből, ami önmagában egy hatalmas potenciált képez, egyszerűen holt papírok és érmék halmaza lesz.

A fukarság azonban nem korlátozódik pusztán a pénzre, hanem kiterjed a tulajdon minden formájára és ezen túlmenően megakadályozza a megadás és a megkívánás értelmében vett nagyvonalúságot is. Nemcsak hogy semmit nem ad kölcsön vagy oszt meg másokkal, érzelmi támogatást sem nyújt, nem is beszélve a gyengédségről. A fösvénység mindenféle segítőkészségtől oly mértékben megfoszt, hogy még egy egyszerű tanácsot sem képes adni. Végeredményben a fösvény embernél minden már csak önmaga körül forog, és a többi embert fenyegetésként éli meg, mivel azok mindig követelhetnek valamit.

Így közel jár ahhoz, hogy egyre jobban elzárkózzon és megkeményítse magát, gazdagságát gyakorta elrejtse, egyre jobban és jobban elszigetelődjön és minden iránt az életben, elveszítse az érdeklődését, kivéve a vagyona iránt, amelyet azonban soha nem használ ki. S ennek ellenére szívesen elmélkedik azon, hogyan „hosszabbíthatná meg” ki nem használt életét, midőn egy nap örökölni hagyja a vagyonát. Mivel azonban a lehetséges örökösök és azok gyermekei újra meg újra méltatlannak bizonyulnak, mert fantáziájában semmi más buzgóságot nem ismernek, mint összespórolt vagyonát dínomdánom közepette eltékozzolják. Manapság egyre gyakrabban kerül sor alapítványok létrehozására, amelyek több előnnyel is járnak: a jogszabályok segítségével a vagyon efféle felélését messzemenőig meg lehet akadályozni, az örökösödési adót teljesen vagy legalább részben meg lehet spórolni, és az alapítványok mindenekelőtt a fösvény ember nevét viselik, akit így bizonyos mértékig megörökítenek. Az ár, amelyet ezért a halálos bűnért fizetünk, az, hogy élő holtak leszünk.

Kérdések:

1. Mi az, amit semmiképp sem tudok mással megosztani?
2. Mi az, amire vágyok, ám nem engedem meg magamnak, bár könnyen megengedhetném?
3. Hol és mit halmoztam fel egyszerűen a felhalmozás kedvéért?
4. Eladtam-e a lelkeimet, valami biztonságot adó dologért?
5. Mely területen élek a lehetőségeim alatt?

Mit tegyünk?

„Az ember nagy bűne, hogy minden pillanatban visszafordulhatna, és mégsem teszi meg.”

(Martin Buber)

Ha áttanulmányoztuk a bűnök eme katalógusát, és néhány, esetleg mindegyik eltévelyedésben magunkra ismerünk, akkor természetesen felmerül bennünk a kérdés, hogy mit tegyünk, mit tehetünk. Bízunk az ellenszerben, a hét erényben, amelyeket az egyház folytonosan ajánl nekünk? Ekkor a büszkeséget alázattal gyógyítjuk, a renyhiséget szorgalommal, az irigységet

embertársi szeretettel, a bujaságot erkölcsösséggel, a dühöt szelídséggel, a torkosságot absztinenciával és a fősvénységet szegénységgel. Bizonyára ebben a felfogásban is rejlik némi igazság, mint minden ősi, ránk hagyományozott dologban.

Ám mennyit használ valójában, ha büszke emberként feltesszük magunkban, hogy mostantól alázatosak leszünk? Mennyi időbe telik, míg alázatosságunkra büszkék nem leszünk?

S a torkosságból valóban át kell esni a másik extrémításba, az absztinenciába, a bujaságból az aszkézisbe?

Ha ezek az erények, mint egyfajta érési folyamat eredményei szinte maguktól bekövetkeznek, akkor minden bizonnyal jelentősek és nemesek. Ha azonban erőszakosan belekényszerítjük magunkat egy szoros fűzőbe, a régi problematikát nem oldjuk meg, csak elrejtjük és elfojtjuk. S ez azt jelenti, hogy régi eltévelyedéseinket tudattalanul továbbéljük, ami inkább továbbront a helyzeten, hiszen ismeretes, hogy a belátás és ezzel együtt a tudatosodás jelenti az első lépést hibáink kijavításához. Számomra hasznosabbnak tűnik egy másik gondolat: a teremtésben semmi sem jó vagy rossz önmagában véve. Egyedül a mérték dönt. Túlzott mértékben a legjobb dolog is rosszá válik, ezzel szemben viszont megfelelő hígításban még a legerősebb méreg is gyógyszer lesz.

E tekintetben az számít tehát, hogy visszatáljunk a helyes mértékhez, a középhez. Ehhez a másik szélsőségen átvezető kerülőút is lehet alkalomadtán a helyes út. Minden bizonnyal segít azonban a tudatosítás, ami rögtön éberré tesz minket, ha megszokásból ismét a következőket gondoljuk vagy halljuk:

- „Nélkülem! Ez csak a káromra lesz. Ebbe még egyszer nem megyek bele.”
- „Mindez nem ér annyit.”
- „Ez nekem kell. Bármilyen áron!”
- „Többet akarok.”
- „Hogyhogy ő és nem én?”
- „Kikészítem!”
- „Mit akar már megint tőlem?”

Mindeközben persze szem előtt kellene tartani, hogy a kislépések fontosak, mivel önmagunk túlértékelése nagyon gyorsan kudarchoz és elbátortalanodáshoz vezet.

„Hiszen az emberek és az autók abban hasonlítanak, hogyha rakománnyal vagy bűnös szenvedélyekkel vannak megterhelve, nehéz le-, illetve megfékezni őket.”